

AZ ÁLLATOK ÓRE

Időhöz nem kötött folyóirat, mely először mint **röpirat** adatik ki negyed, fél vagy egész ívnyi tartalommal és nyolczadrét alakban ;

az egyesületi tagok tagdíj fejében kapják.

Másodsor mint nyomtatott **kézirat** (hátdolda tiszta) jelenik meg, ily alakban Magyarorszában megjelenő összes napilapok- és folyóiratoknak megküldetik, hogy állatvédelmi eszmék a közönséggel közöltessenek.

Szerkeszti
az Országos Állatvédő
Egyesület
megbizásából

Dr. SZALKAY GYULA
igazgató-titkár.

Hivatalos helyiség :
IV. kalap-utca 12. szám.

**Azokért
szólalunk fel, kik
magukért nem
tudnak beszélni.**

*Az állatvédelem a kultur-
haladásnak egyik tényezője.
Dr. Szalkay.*

Az állatvédelem lassu terjedésének okai.

Szinte felfoghatatlan azon szomorú jelenség, melyet a még jó családokból származó gyermekek is az utjokba tévedt, vagy sokszor szándékosan felkutatott állatokkal szemben tanúsítanak. Nemcsak, hogy semmi érzékük nincsen Istennek az emberhez legközelebb álló s vagy hasznára, vagy gyönyörüségére teremtett párái iránt, — de sőt bizonyos kedvteléssel, nem egyszer vetélkedéssel üzik kegyetlenkedéseiket a védtelenek ellen, nem gondolva meg egy perczig sem, hogy az állatok ép úgy érző idegekből vannak alkotva, mint önmaguk és hogy azon épen nem titkolt gyönyör, mely a kínzó gyermek arcán a meggyötrött pára vergődése, sőt kimulása felett is visszatükröződik, szomorú világot vet az ifjú lelkeletére, a gyermek kedélyére, szívére.

Valjon mi ennek a jelenségnek az oka? hisz a gyermek legelső nevelését szülőitől nyeri és sem ezektől, sem később tanítóitól vagy tanáraitól nem hallja, hogy ugy cselekedjék, mint azt mégis teszi!

Nem is a rossz példa, vagy a rosszra való buzdítás okozója a gyermekek állatokkal való kegyetlenkedésének: hanem oka egyrészt azon lélektani rejtély, mely szerint a gyermekszív már a legzsengébb korban is hajlik a kegyetlenségre, másrészt és főleg oka az, hogy maguk a szülők és sajnos, később a tanítók is szinte figyelmen kívül hagyják a gyermeknek említett hajlamait és kevéssé ügyelnek arra, hogy mily gyakran fajult el féktelen indu-

latta, nem egyszer bünné is azon csekélynek látszó kegyetlenkedés, melylyel a gyermekek az állatok vergődését, kimulását előidézni és azokban gyönyörüket lelteni megszokták.

A gyermekek kedélyének illetén elfajulása, jobban mondva a szülők vagy tanítók részéről a jelzett irányban való elhanyagolása ismét könnyen megmagyarázható azon indolenciából s bátran kimondjuk, sokszor ellenséges magatartásból, melyet a szülők, tanítók és általában a mi közönségünk eddigelé az állatok védelmének eszméje iránt tanusítottak.

Ezen eszme megvalósulása az egész művelt világon az állatvédő egyesületekben nyert tetetet, s bár külföldön mindenütt a legmagasabb támogatásban és a közönség minden rétegében széleskörű pártolásban részesül, csak nálunk Magyarországon küzd még ma is a kezdet nehézségeivel, mert *a legbefolyásosabb támogató, a napi sajtó, az egész intézményt vagy agyonhallgatja, vagy, a mi még rosszabb, egy része úton-útfélen nevetségessé iparkodik tenni az állatvédő egyesületeket*, az állatvédelem eszméjét és az egyes tagoknak esetről-esetre való nyilvános működését.

Hogy minő hatással van a nagyközönségre ily elbánásban való részesítése egy-egy humánus eszme támogatásának: könnyen elképzelhető. Nem is nehéz feladat, de nem is méltó épen a sajtóhoz, hogy az önérdék nélkül való, nemes és buzgó fáradozásokat kifigurázza és egy pár hajánál fogva erőltetett durva élczel a viczczelők kedélyéhez hasonlóvá tegye a közönségnek amugy is nehezen megtörhető, közönyösségre hajló lelkületét, gondolkozásmódját!... ám gyönyörködjenek az ily gunyolódók nemesebb munkára érdemes buzgólkodásuk gyümölcseiben s tulajdonítsák majdan önmaguknak, ha úton-útfélen találkoznak emberrel s állattal szemben tanusított megbotránkoztató durvasággal.

Az ellenséges magatartásról legyen ennyi elég; rendithetlen kitartással fogunk haladni kitűzött célunk felé és sem guny sem gyalázás, vagy rágalom önzetlen munkálkodásunkat megbénítani nem fogják. De a mily szégyenletes a most vázolt elbánás, ép oly káros a másik, már fentebb említett közönyösség.

Az »Állatok Öré«-nek június havában megjelent s az ország legtekintélyesebb férfiai, kitünő írói és szakférfiai által nyújtott dolgozatokban gazdag füzetet kézirat alakjában szétküldöttük az ország összes lapjainak, folyóiratainak, közlönyeinek, csupán azon reményben, hogy alkalom adtán egy vagy más részét hasábjaikon felhasználva, közzé teendik s így a közönség figyelmét felhívják azon egyesületnek a létezésére, melyről bizonyára sokan vannak, kik eddig tudomással sem bírtak. — A nagy gonddal és fáradsággal, hosszú utánjárással és nem csekély pénzáldozattal összeállított füzetecskét nagy reménnyel bocsátottuk utnak s az eredmény az volt, hogy mintegy 8—10, legnagyobbbrézt vidéki ujság vett róla csupán tudomást, 2—3 adott hosszab-rövidebb közleményt, — a többi pedig papirkosárba dobta, mintha nemis egy az emberiség tanítására, nemesbbitésére irányzott munkáról,

hanem egy fizetetlen kishirdetésről, vagy féregirtó por ingyen kért reklámjáról lett volna szó. — De ez még hagyján; a sajtó a legujabb nagyhatalom, a világ ügyes-bajos dolgaival lévén elfoglalva, nem szentelhet egy kis hasábot sem azon egyesület ügyeinek, melynek egy Rökk Szilárd 50000 frtot hagyományozott, mert belátta, hogy nemcsak szükség van az állatvédelem eszméjének terjesztésére, hanem támogatni kell az eszme megtestesítőjét anyagilag és erkölcsileg is, hogy a közönyösség megszűntével megszűnjének a lélekháborító embertelenségek is.

E nagylelkű hagyományozó nyújtott módot arra, hogy a szerény anyagi helyzeténél fogva eddig csak nehezen működhetett egyesület tevékenységét nagyobb alapokra fektetve, feladatát az egyesület országos jellegénél fogva nagy általánosságban iparok megoldani és e célból egyesületünk említett kiadmányában felhívást bocsátott közre az ország írói, tanárai, tanítóihoz s többekhez, hogy az állatvédelmet tárgyazó kisebb vagy nagyobb dolgozataikat, népies modorban irt elbeszéléseket, iskolakönyveknek szánt tanulságos kis történetkéket stb. az egyesület választmányához nyujtsák be, s azok a legenyhébb elbírálás után nemcsak az egyesület költségén kinyomatni és felhasználtatni, hanem megfelelő díjazásban is részesülni fognak.

A kitűzött határidő lejárt és az eredmény majdnem semminek mondható! A hosszú iskolai szünidő alatt nem akadt egy tanító sem, ki érdemesnek találta volna a saját előnye mellet a könynyen megoldható, kevés fáradságot igénylő munkára vállalkozni; nem találkozott egy író sem, aki a nyári uborka-saison bizonyára sokszor tétlenül eltöltött napjain nemesebb érzelmeit az állatvédelmi eszme terjesztésére, a népbutító ponyva-irodalomnak ellen-sulyozására felhasználta volna.

Szomorú az, hogy egy eszme iránt annyira elfogult lehet a közvélemény, hogy pártolására pénzért sem lehet megfelelő erőt találni! Ime itt van a magyarázata ama jelenségnek, hogy miért van elhanyagolva a gyermekek kedélye, honnan a nagy közönségnek elszomorító közönyössége! Ezen okok állják utját az állatvédelmi eszme terjedésének, ezek okai annak, hogy a gyermek kedvét leli az állatkinzásban, hogy a tanulatlan, fel nem világosított nép nem tudja, mit cselekszik, midőn állatias dühvel támadja meg az ember után legtokéletesebb élő lényt és igen gyakran önmaga teszi tönkre kenyérkereső barmát. — Ily közönyösség megölő betűje a legnagyobb buzgalommal és kítartással megindított munkálkodásnak!

Ne hagyjuk elveszni hát a humanizmus legujabb szülöttét, az állatvédő egyesület eszméjének terjesztését! Ne maradjunk el e téren sem a szomszédos államok felvilágosodott gondolkozásmódjától, hanem ragadjunk meg minden legkissebb alkalmat arra, hogy józan gondolkodás, emberséges és okszerű bánásmód által állatainkat nemcsak sokszoros hasznunkra, hanem lelki gyönyörűségünkre is megvédelmezzük.

Aigner Béla